

El fill

Només va faltar que vingués un d'aquells sis ales saberuts que corrien per la casa, per explicar-li la teoria del caos.

—Diuen, però Vostè ja ho sap, que un esternut en un extrem de l'univers pot variar tota la història de la humanitat.

Li molestava molt que sempre, quan li volien dir alguna cosa, afegissin la cançoneta de “però Vostè ja ho sap”. L'emprenyava. Perquè, a més, no ho deien per dir: era veritat. Llavors, per què ho havien de repetir, si Ell ja ho sabia?

—Llavors no podríem dir res, mai.

—Doncs calleu!

S'enfadava. És clar que s'enfadava. Això també ho sabien, ells, que s'enfadava. I si no, que miressin on havia anat tota aquella colla, que abans eren els preferits, i que ara ja no hi eren:

—A l'infern, us enviaré a tots a l'infern, si no calleu.

Però no callaven, és clar que no, com havien de callar. Es passaven el dia envoltant-lo i “cantant-li” (qui dimonis es devia haver inventat la parauleta!) les meravelles del món.

De vegades, tenia la sensació que tot el que feia o deixava de fer els molestava. Per què, punyetes, si no, li havien de retreure que hagués esternudat?

Com si pensar en la paraula hagués desencadenat una reacció, li va venir una d'aquelles tandes violentes d'esternuts que tan li molestaven. Punyetes de gramínies! I punyeta d'al·lèrgia, i punyeta... punyeta de teoria del caos. ¿Volien caos? No tenien ni idea, ells, del que era el caos.

—Vine, angelet, vine... —va cridar a un dels que encara salmodiaven al seu costat.

—Vés a buscar el meu fill, que el vull veure.

Com que el coneixien, van ser set o vuit els que van sortir corrents —volant— en diferents direccions, a buscar el fill.

El fill, el fill era una altra cosa. El fill sí que era el caos. Imagineu un noi, fill únic, prepotent, consentit, absolutament poderós, d'intel·ligència extraordinària (no sé si es pot dir “omniintel·ligent)... Un fill així, amb un pare com el seu: encara més prepotent, encara més poderós, a qui mai no ha dit ningú que no... Quan el nen era petit, encara. Era la nineta dels ulls, era el futur en què Ell es podia mirar i reconèixe's... Quan aquell futur es va començar a fer present, la cosa va canviar.

Ell (el pare) volia seguir sent Ell (l'únic). Ell (el Fill) hauria volgut ser, sinó l'únic, com a mínim, l'Altre. Però no.

—Mentre Jo hi sigui, aquí mano jo. Deia l'Un.

—Que bé que m'ho dibuixes —incordiava sardònicament l'Altre, rebaixat a la categoria segona de Fill.

I de vegades, al començament dels temps, havia afegit: —Doncs me n'aniré, i em faré la meva casa!

—No sé pas on la faràs, carallot! —incordiava el Pare.

I li recordava:

—Aquesta la vaig fer jo, jo solet, que no hi havia ningú per ajudar-me. I tot el que veus és meu. Si vols anar-te'n, hauràs de trobar algun lloc, si n'hi ha, molt i molt lluny.

Ara ja no discutien. Primer Ell se n'havia alegrat, fins que va entendre que no és que el Fill s'hagués moderat, sinó que s'havia resignat. (O no s'havia resignat, però no li quedava altre remei que resignar-se).

Van venir les drogues, va arribar l'alcohol, van començar (i no acabaven) les festes fins a les tantes, va venir el desordre de la roba, i l'abandó de l'estudi (“Què he d'estudiar, si ja ho sé tot.”), va venir el desgavell absolut.

Que Ell no podia permetre.

I llavors l'àngel de la punyeta, parlant-li de la teoria del caos per haver deixat anar un esternut.

Ja veuràs tu, teoria del caos.

—Busqueu-me el meu Fill! —seguia cridant.

—Fa estona que t'escolto. No cal que cridis. —El Fill era l'únic que li podia faltar al respecte.

—N'estic tip!—No va dir literalment aquestes paraules, però volia dir això, ja m'enteneu.

—Mira quina novetat! Tu el que necessites és un canvi, alguna cosa que et faci il·lusió. Estàs avorrit.

—Ja veuràs tu qui s'avorrirà, ara!

Si Ell no n'estava decidit del tot, ara sí que en va estar.

—Això no pot seguir així. I he decidit matar dos ocells d'un sol tret.

—Preferiria que et deixessis de metàfores. Per què no dius directament el que vols dir i ens deixem de punyetes?

—Doncs mira, sense punyetes, si ho prefereixes: els homes m'estan empenyant, que no sé què devia pensar jo. I abans d'enviar-los tots a l'infern, com es mereixen, he decidit donar-los una oportunitat, a veure si es repensen.

—I l'altre ocellet? —va preguntar el Fill, que ja s'ho veia venir (omniintel·ligent, recordeu).

—Tu te n'aniràs: a salvar-los. Em deixes tranquil una temporada, veus món, i a veure si quan tornes has crescut una mica i ens entenem millor. Que així no es pot viure.

El Fill va haver de reconèixer que el Pare tenia raó, ni que fos una mica. Però no tenia ganes de fer les paus:

—No et facis el sorprès, ara: tot està passant segons els Teus designis.

El Pare es va empenyar (i amb raó):

—Ah, sí? Designis? Doncs ja veuràs designis.

I va cridar l'angelet aquell, el que havia tret el tema del caos:

—Ara mateix te'n vas a la terra! Comencem! Tothom a treballar!

El Fill es penedia una mica d'haver-lo fet enfadar:

—I, escolta, pare... allò del final... Ja saps què vull dir, al Gòlgota... No ho podríem fer d'una altra manera?

—No dius que són els meus Designis?! Doncs ja veuràs designis!

L'àngel els va deixar discutint, i, mentre baixava, anava assajant el seu paper, que en aquella llengua rara sempre li costava una mica:

—*Ave Maria, Gratia Plena, Dominus Tecum...*